

MODERN GREEK A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
GREC MODERNE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
GRIEGO MODERNO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)
Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)
Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Σχολιάστε ΕΝΑ από τα δύο ακόλουθα κείμενα:

1.

Αλλά, δεσπόζουσα τῶν λοιπῶν, παράδοξος κραυγή ἤχησε μακρόθεν:

– Τύχαις, καλαῖς τύχαις!

Εἶνε εἰς τῶν γνωστῶν ἐκείνων πλανήτων πωλητῶν *τυχῶν*, οὓς συναντᾶ τις
 5 συχνότατα ἀνά τοὺς ἀποκέντρους δρομίσκους καὶ τὰς ἀπομεμακρυσμένας
 γειτονίας. Περίεργον εἶδος ἀλητῶν, περίεργον ἐπάγγελμα ἀσκοῦντες, περίεργον
 ἐμπόρευμα προσφέροντες εἰς πώλησιν – τὴν *τύχην* τοῦ ἀγοραστοῦ – ἐξ ἧς ζητοῦν
 νὰ κάμουν τὴν ἰδικὴν των. Φέρει ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ὤμων του εἰδὸς τι τρίποδος καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἄλλου κλωβίον, ἐν ᾧ πηδᾶ ἔγκλειστον πτηνόν, προχωρεῖ βραδέως διὰ τῆς
 10 ὁδοῦ, φωνῶν ἀδιακόπως, κηρύττων ὅτι γνωρίζει, χάρις εἰς τὸ θαυμάσιον πτηνόν
 του τὰ μυστήρια τῆς εἰμαρμένης, καὶ ἀνακοινοῖ ταῦτα εἰς τὸν βουλόμενον –
 πλανόδιος Πυθία, ἀπονέμουσα ἀντὶ δεκαλέπτου ἑκατομμύρια ἢ στέμματα,
 στεφάνους γάμων, δακτυλίους ἀρραβῶνων, ἀνώτατα ἀξιώματα ἢ μακρὰ καὶ
 εὐδαίμονα ἔτη. Καὶ ἐξέρχονται ἐν σπουδῇ, ἀναμένουσαι τὴν διάβασίν του, εἰς τὰς
 15 θύρας ἢ τὰ παράθυρα, νεάνιδες φλεγόμεναι νὰ μάθουν ἂν θ' ἀναφθῶσι ταχέως
 καὶ δι' αὐτὰς τῆς ὑπανδρείας αἱ λαμπάδες, γράϊαι ὀρεγόμεναι νὰ πληροφορηθοῦν
 πόσος ὑπολείπεται αὐταῖς μέχρι τοῦ πεπρωμένου τέρατος καιρὸς, νεανίσκοι
 ἐρωτευμένοι ἢ παιδιά περίεργα καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ γελάσουν. Καὶ ὁ πρόθυμος
 χρησιμοδότης καταβιβάζει ἀμέσως ἀπὸ τῶν ὤμων του τὸν τρίποδά του, ἀνοίγει
 20 τὸν κλωβὸν τοῦ πτηνοῦ καὶ παρουσιάζει αὐτῷ πολύχρωμά τινα ἔντυπα καὶ
 δεδιπλωμένα χαρτία, ἐσκορπισμένα ἐντὸς ἰδιαιτέρου σιδηροῦ δισκαρίου, καὶ
 ἐκεῖνο ραμφίζει ἔν, καὶ ὁ ὑποφήτης¹ τὸ παραλαμβάνει καὶ τὸ ἐγχειρίζει² εἰς τὸν
 χρησιμοδοτούμενον. Καὶ ἡ πορεία του, οὕτω βαίνοντος, καθίσταται σχεδὸν
 θριαμβευτικὴ, καὶ ἀνὰ ἕκαστον σταθμὸν, ὃν κάμνει, πυκνοῦται γύρω του τὸ
 25 πλῆθος, καὶ οἱ ἀγυιόπαιδες³ παρακολουθοῦσιν αὐτὸν ἐξόπισθεν κατὰ σμήνη,
 ἀλαλάζοντες, καὶ οἱ ἐξῶσται πληροῦνται κεφαλῶν κατὰ τὴν διάβασίν του, καὶ τὰ
 παραπετάσματα ἀνασύρονται καὶ καρδακοῦσι τὴν ἔλευσίν του ἀνυπόμονοι
 μορφαί. Καὶ ἐκεῖνος προβαίνει ἀργά, σχεδὸν ὑπερηφάνως, ὡς νὰ εὐρίσκετο
 πράγματι ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ, τῶν *τυχῶν* τοῦ ὁποίου εἶναι κύριος. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ
 30 ἐντείνεται, ὀξύτερα, διαυγεστέρα, ζωηροτέρα. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
 προσεγγίζει, ἀκούεται ἐγγύτερον, ἀντηχεῖ σχεδὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς
 ἀσθενοῦς.

Ἡ μήτηρ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ, ἀναμένουσα μὴ φανῆ ὁ ἰατρὸς.

Καὶ ὁ τυχοπώλης ὑψώνει τὴν ρινὰ του πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

– Θέλεις νὰ ἰδῆς τὴν *τύχην* σου, κυρά;

35 Τὴν *τύχην* τῆς!

Τῆς κόρης τῆς τὴν *τύχην* θὰ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ, θὰ ἠύχετο νὰ ἤξευρεν! Ἀπὸ τὴν
τύχην ἐκείνης κρέμεται καὶ ἡ ἰδικὴ τῆς. Ἄλλ' ἢμπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς τὴν εἴπη; Τίς
 οἶδε! Γελῶσα καὶ ἡ ἴδια διὰ τὴν αἰφνιδίαν προληπτικὴν ἐπιθυμίαν ἣτις τὴν
 κατέλαβε, δὲν ἀντέχει εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἴδῃ τί θὰ δυνηθῆ ἄρα γε νὰ τῆς
 40 προφητεύσῃ τὸ πτηνὸν αὐτό, τὸ σοφὸν πτηνόν, ὅπερ περιάγει ὁ ἀγύρτης. Ἐντὸς
 ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρὸς καὶ θὰ τῆς εἴπη τί πρέπει νὰ πιστεύσῃ καὶ τί ὄχι, τί πρέπει
 νὰ ἐλπίζῃ καὶ μὴ. Ἔως τότε ἄς ἐρωτήσῃ καὶ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ μαντεῖον τῆς ὁδοῦ,
 χάριν περιεργείας.

Καὶ καλεῖ τὸν ἀλήτην καὶ τῷ λέγει νὰ τῇ δώσῃ μίαν *τύχην* διὰ τὴν κόρην
 45 τῆς.

Ὁ πλάνης ἀποθέτει τὸν τρίποδά του κατὰ γῆς, στηρίζει ἐπ’ αὐτοῦ τὸν κλωβὸν του, ἀνοίγει τὴν θύραν του καὶ ἐξάγει τὸ πτηνόν. Τὸ χειρόηθες περωτὸν δίπουν περιπατεῖ ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς τοῦ ἔξωθεν σιδηροῦ δισκαρίου, παρατηρεῖ ὡς
 50 ν’ ἀναζητῆ τι τὰ πρὸ αὐτοῦ ἠπλωμένα πολύχρωμα χαρτία, καὶ τυχαίως ραμφίζει ἐν κίτρινον, ὅπερ ἐκεῖνος ρίπτει πρὸς τὴν πελάτιδά του.

Ἐκεῖνη τὸ ἀρπάζει πετῶν καὶ τὸ ἐκδιπλώνει μὲ ἀκουσίως τρέμουσαν κατὰ τι παραδόξως χεῖρα.

Εἶναι εἷς τῶν συνήθων τούτων χρησμών, ἀνόητος καὶ ἀσυνάρτητος προφητεία, γεγραμμένη εἰς σόλοικον⁴ καὶ ιδιόρρυθμον γλώσσαν:

55 «Κυρία μου, τώρα εἶσαι κακότυχη καὶ δὲν περνᾷς καλά. Θὰ ὑποφέρῃς πολὺ, καὶ θὰ κακοπεράσῃς ἀκόμη περισσότερο. Ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ νικήσῃς τὰς περιπετείας καὶ θὰ προοδεύσῃς. Καὶ θὰ ὑπανδευθῆς ἓνα πλούσιον καὶ θὰ κάμῃς παιδιὰ πολλὰ καὶ καλά, καὶ θὰ σοῦ ζήσουν ὅλα. Καὶ σύ θὰ ζήσῃς ὀγδοῆντα χρόνια καὶ θὰ ἴδῃς ἔγγονα καὶ δισέγγονα...»

60 Καὶ ἡ ἐκ τοῦ προχείρου ἀποκάλυψις αὕτη τῶν μελλόντων ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, ἀκόμη, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ διὰ τῶν αὐτῶν φράσεων. Ἡ μήτηρ ἀναγιγνώσκει βραδέως καὶ μεγαλοφώνως, μειδιῶσα κατ’ ἀρχάς· ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀόριστος συγκίνησις χαρᾶς τὴν καταλαμβάνει καὶ τρέμει βιαϊότερον ἤδη ἡ χεῖρ

65 τῆς καὶ πάλλει σφοδρῶς ἡ καρδιά τῆς. Ἀπὸ τοῦ ἀψύχου καὶ κακοτυπωμένου χαρτίου νομίζει ὅτι ἐξέρχεται φωνὴ μυστηριώδης μάντεως ἀληθοῦς, καὶ νομίζει ὅτι πράγματι κρατεῖ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς τῆς κόρης τῆς τὴν τύχην. Καὶ ἐφ’ ὅσον ἀκούονται ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τ’ ἀνορθόγραφα καὶ ἀσύντακτα καὶ συγκεχυμένα ἀλλ’ εὐάγγελα ἐν τούτοις ρήματα, τοῦτο φαίνεται ὡς νὰ πληροῦται

70 φωτὸς καὶ καταγλαΐζεται τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον καὶ μειδιᾷ τὸ ὠχρανθὲν τῆς ἀσθενοῦς χεῖλος.

Μιχαήλ Μητσάκης, «Οἰωνός» (1887), στο
Πεζογραφήματα (1988)

¹ ὑποφήτης: αὐτὸς που φανερώνει, που ἀποκαλύπτει

² ἐγχειρίζω: δίνω στο χέρι

³ ἀγυιόπαιδες: ἀλητόπαιδα, παιδιὰ του δρόμου

⁴ σόλοικος: που εἶναι γεμάτος συντακτικὰ λάθη, κακογραμμένος

2.

ΤΡΑΜ ΚΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

*le soleil me brûle et me rend lumineux**

- μέσ' στή μονότονη βροχή
τίς λάσπες
τήν τεφρήν ατμόσφαιρα
τά τράμ περνούνε
5 καί μέσ' από τήν έρημη άγορά
– πού νέκρωσε ή βροχή –
πηγαίνουν προς
τά
τέρματα
- 10 ή σκέψη μου
γιομάτη συγκίνηση
τ' άκολουθει στοργικά ώσπου
νά φθάσουν
έκει π' αρχίζουν τά χωράφια
15 πού πνίγει ή βροχή
στά τέρματα
- τί θλίψη θά ήτανε – Θε μου –
τί θλίψη
άν δέ μέ παρηγορούσε τήν καρδιά
20 ή έλπίδα τών μαρμάρων
κι' ή προσδοκία μάς λαμπρής άχτίδας
πού θά δώση νέα ζωή
στά υπέροχα έρείπια
- άπαράλλαχτα όπως
25 ένα κόκκινο λουλούδι
μέσ' σέ πράσινα φύλλα

Νίκος Εγγονόπουλος, *Μήν όμιλείτε εις τόν όδηγόν* (1938),
Ποήματα Α' (1990)

* 'ο ήλιος με καίει και με καθιστά φωτεινό/λαμπρό'